

сетъ. Но това у насъ нѣма значение. По-важенъ бѣше съюза съ венгритѣ.

Изведнажъ дълбока вълнуваща тишина залѣ Хризотриклиниума. Съ бързо движение великиятъ примикюръ дръпна искрящата завеса и предъ смирено навелитѣ се сановници се показа всемогъщиятъ василевсъ Исакъ II Ангелъ, седналъ върху златния си тронъ като безпмътно изваяние. Дветѣ му рѣце почиваха върху дръжкитѣ на стола, неподвижни и морни отъ тежестъта на скъпоценноститѣ, които лежаха върху тѣхъ. Крѣглитѣ му изпъкнали очи обиколиха съ безстрашна студенина низко сведенитѣ гърбове и се спрѣха върху единствената права глава, която се облѣгаше на една колона отъ ясписъ. Иваница потрепера, но не сведе чело. Никаква сѣнка не помрачи каменната невъзмутимостъ на василевса. Само прѣститѣ на лѣвата му рѣка леко се съгрчиха въ гнѣвненъ трепетъ.

Многосложната церемония на приема започна и младиятъ българинъ можеше на свобода да се нагледа на скъпитѣ мрамори, на голѣмия сребъренъ поликандилонъ, който висѣше въ срѣдата на залата, на вратитѣ отъ слонова кость, на пищното великолепие на копринитѣ, кадифетата и кожитѣ, съ които бѣха облѣчени сановницитѣ.

Изведнажъ той усѣти нѣкакъвъ упоритъ погледъ да пронизва челото му. Право срещу него, до една колона отъ порфиръ, нѣкакъвъ високъ, слабъ човѣкъ съ свѣтлоруса брада го гледаше и се усмихваше. Малко по-късно, когато церемонията се свърши и блѣскавата тѣла бавно се разотиваше, високиятъ човѣкъ настигна Иваница, поздрави сърдечно Теофила и поиска да бѣде представенъ на младия български князь.

— Азъ познахъ веднага, че това ще е новиятъ гостъ на Визансъ, — каза той съ широка, благосклонна усмивка. Много ще се радвамъ, ако успѣя да направя стоенето му между насъ по-леко и по-приятно. Той не трѣбва да се чувствува между насъ като пленникъ. Разведе ли го вече, Теофиле, изъ нашата столица?

— Днесъ мисля да разгледаме черквитѣ. Ако искашъ, ела и ти...